

[Albrechtsen]

at blive til endnu en sikkerhedspolitisk syltekrukke.

Det var i den forbindelse glædeligt at høre, at hr. Svend Auken i sin tale understregede, at socialdemokratiet naturligvis vil leve op til sin kongresbeslutning om aktivt at arbejde for, at Danmark forbliver atomvåbenfrit under alle omstændigheder. Der er her tale om et helt klart fremskridt i forhold til 2. maj-dagsordenen.

Mindre glædeligt var det, at hr. Svend Auken så kraftigt inviterede til samarbejde med regeringen om de sikkerhedspolitiske spørgsmål, men forhåbentlig kommer dette ikke til at blokere for fremskridtet.

De signaler, der er kommet fra den socialdemokratiske folketingsgruppe i dag, er altså ikke ganske klare, men vi må jo håbe det bedste. Derfor er det også meget afgørende, at det folkelige pres, fredsbevægelsernes indsats osv., som i den kommende tid er undervejs, viser sig så klart og stærkt som overhovedet muligt og klart siger til dette folketing, at nu må der siges nej til atomvåbnene, at nu må Danmark tage vidtgående og konkrete skridt. Derfor håber jeg, de mange fredsaktiviteter, der forberedes her i efteråret, må blive kraftige manifestationer af den folkelige modstand mod oprustnings- og atomvanviddet, som hr. Svend Auken ganske rigtigt sagde har gjort verden til et farligt sted at være i.

På den baggrund var det ikke i første omgang særlig opmuntrende at høre hr. Niels Helveg Petersens indlæg. I hr. Niels Helveg Petersens tale var punktet om Danmarks atomvåbenfrihed præget af en selv efter radikal målestok betydelig uklarhed. Man kunne forstå, at det radikale venstre på den ene side naturligvis ville være med til at gennemføre, at Danmark under alle omstændigheder skal være atomvåbenfrit, men samtidig foretrak det radikale venstre altså at afvente Dyvigudvalgets redegørelse. Jeg håber, at det er det første af de to elementer, som er det vigtigste i det, hr. Niels Helveg Petersen sagde.

Ud over denne beslutning bør det også her i efteråret sikres, at regeringen på det kommende NATO-møde fremlægger et klart og konkret forslag om initiativer mod de nye mellemdistanceraketter. Jeg synes stadig væk, at det dagsordensforslag, som SF og VS fremsatte den 29. maj 1984, er et godt udgangspunkt – og altså også er et udgangs-

punkt, som debatten den 29. maj 1984 viste at der var et flertal som var enige om i dette folketing. Denne konkrete indsats bør udmøntes, og det bør sikres, at den udmøntes som konkrete forslag fra dansk side på det kommende NATO-møde.

Første næstformand (Knud Østergaard):

Må jeg få lidt ro, især ude i sidegangen.

Albrechtsen (VS):

Af andre initiativer, som regeringen bør pålægges at arbejde aktivt og konkret for i NATO-regie og andre steder, vil jeg i denne omgang indskrænke mig til at nævne et forbud mod førstebrug af atomvåben og et forbud mod produktion og oplagring og brug af kemiske våben – elementer, som også indgik i 2. maj-dagsordenen. En sådan sikkerhedspolitisk linje bør efter min mening gennemføres i den umiddelbare fremtid, og VS vil i hvert fald yde sit bidrag til, at det ikke gennem regeringens borgfredsbestræbelser lykkes for regeringen at hindre dette.

Bjørn Westh (S):

Før EF-topmødet i Athen og vel egentlig også før topmødet i Fontainebleau var statsministeren meget indstillet på, at det kunne blive nødvendigt for Danmark at nedlægge veto mod mælkekvoteringsordninger, og statsministerens argumenter var så gode, at jeg må sige, at vi fra socialdemokratiets side støttede statsministeren i bestræbelserne på at undgå kvoter for den enkelte landmand. Alligevel er denne ordning nu blevet indført. Hver enkelt landmand har nu fået brev om, præcis hvor mange kilo mælk han må levere. Ordningen har medført mange problemer for de enkelte landmandsfamilier. Den har givet anledning til meget bureaukrati. Der har været 8.000 ansøgninger om dispensation – kun 3.000 har fået et positivt svar.

Beslutningen om kvotaordningen er måske den største strukturbeslutning, der i mange år vil blive truffet vedrørende dansk landbrug. Det virker derfor lidt underligt, lidt malplaceret, at regeringen efter en sådan beslutning – og i øvrigt imod landbrugets ønsker – har nedsat en landbrugskommission til at se på landbrugets strukturproblemer. Regeringen burde vel, når den gik ind for en sådan ordning, have set på de problemer noget før, og